

Jó, hogy elcsatolták Székelyföldet!

2020 január 14. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Felháborító arcátlanság!

Még az is kiderülhet, hogy Trianonnal igazából Csonka-Magyarország járt jól

Gyáni Gábor történész cikket publikált az Élet és Irodalom decemberi számában Trianon – a veszteség természete címmel (2019. december 19.), ami sokak felháborodását kiváltotta. Írását lapunk is ismertette Trianon el?nyeit

ecsetelte egy történész címmel (Magyar Nemzet, 2020. január 6.), mely cikkre szerkeszt?ségünknek Gyáni Gábor válaszcikket küldött. Gyáni válaszától függetlenül a témakörben Pataki Tamás munkatársunk is publicisztikát írt. Alább mindkét írást közöljük.

Trianonnal végül is mi jártunk jól – ez a lényege Gyáni Gábor cikkének, de meg szeretném nyugtatni az olvasót, ez nem az én mondatom, nem is a Vörös Újság címlapjáról másoltam ki. A balliberális körök Trianon századik évfordulójának értelmezésére készülnek, ám ez túl nagy falatnak bizonyul, ezért úgy megakad a torkukon, mint Kis Jánosében a töltött káposzta Móricz Zsigmond Tragédia cím? elbeszélésében.

Gyáni Gábor Trianon – a veszteség természete cím? cikke (Élet és Irodalom, december 19.) az iskolapéldája lehetne annak, hogy miképpen kovácsoljunk szükségb?l negatív erényt, a történész ebben a publicisztikában ugyanis többek között azt állítja, végül is jó, hogy elcsatolták Székelyföldet, mert különben is a Magyar Királyság egyik legelmaradottabb régiója volt, és aranyhegyekbe került volna a modernizálása. Mit nékem Karinthy trianoni fantomfájdalma, ha a balliberális körökben csakis a gazdaságszakbarbár vandalizmus az úr.

A Trianon-relativizálás egy HVG-interjúval folytatódott, amelyben Egry Gábor történész, a Politikatörténeti Intézet igazgatója kifejtette, hogy noha Trianon okozott „egyfajta társadalmi megrendülést”, attól még „nem szükségszer?en traumatikus és egyáltalán nem jelentette ugyanazt a magyarok összessége számára”, hisz Trianon nem „egy homogén, traumatikus tapasztalat”.

Akinek a magyarság és a haza csak számokat, adóforintokat és statisztikai adatokat jelent, az maga is csak egy statisztikai adat lesz számunkra. Ha a történettudománynak lenne Darwin-díja, akkor a két történész eszmefuttatása 2120-ig minden évben elnyerhetné, hisz nem akadna oly szellemgigász, aki megküzdhetne ezzel a hatalmas ostobasággal.

Tehát mi volt az akkori Székelyföld vagy a gazdag határ menti városokon kívüli térség a mai balliberálisok szemében? Problémás peremvidék, feláldozható lakossággal, amibe nem érdemes fektetni. Persze az meg kit érdekel, hogy Székelyföld esetében színmagyar területr?l van szó! Ezek a gondolatok vészesen egybecsengenek Gyurcsány Ferenc 2004. december 5-i népszavazás el?tti gy?löletkampányának jól ismert szlogenjeivel – „Ne fizessünk rá a kett?s állampolgárságra!”, „Ne fizessünk álmainkkal, mert nehezedik a lakáshelyzet!” stb.

Ennyire értékeli ma egy magyar történész a Magyarországtól elcsatolt Székelyföld, Kárpátalja és az Északkelet-Felvidék helyzetét. Ezt az önfeladó mentalitást, ezt a hamis önképet vetette papírra 2019-ben, a századik évforduló el?estéjén két elismert magyar történész, a Magyar Tudományos Akadémia tagja, s üzeni haza annak a hárommillió magyarnak, akik száz év alatt is kitartottak és meg?rizték magyarságukat a történelem egyik legmostohább évszázadában.

Ám muszáj idézni a teljes eszmefuttatást, hogy illusztrálni lehessen, milyen bosszantóan rövidlátók a história elefántcsonttornyainak albérl?i, akik onnan fentr?l elvben az egész látóhatárt is vizslathatnák: „Viszont a Magyar Királyság legelmaradottabb gazdasági térségei, legarchaikusabb helyi társadalmai is kívül rekedtek az önkényesen meghúzott új országhatárokon. Gondoljunk els?sorban Kárpátaljára, Székelyföldre és a Felvidék északkeleti részére, amelyek a századfordulón zajló transzatlanti kivándorlás és a Romániába való elvándorlás f? gócpontjai is egyúttal.

Nem csupán a véletlen m?ve, hogy az említett térségek a századel?n azzal tüntették ki magukat, hogy a kormányzati szervek az ország megsegítend?, gazdasági és szociális téren szanálandó részeiként számoltak velük. Emlékezzünk a rutén vagy kárpátaljai, valamint a székely akciókra! Bármily szokatlanul hangzik is, de kijelenthet?: az a tény, hogy ezek a területek Trianonnal elvesztek, súlyos balaszttól (sic!) szabadította meg a trianoni magyar társadalmat.”

Ballaszt, azaz holtsúly és haszontalan teher. És nehogy azt higgyük, hogy a következ? bekezdésben kurzivált „tagadhatatlanul fájdalmas veszteség” jelz?s szerkezettel tompítani lehet a fenti gondolatokon. Nem, mert figyeljük csak meg: „A tagadhatatlanul fájdalmas veszteség tudatában sem tagadható ugyanis, hogy a magyar társadalom el?bb vagy utóbb hallatlanul nagy er?feszítésekre kényszerült volna azért, hogy felemelje, a központi, a magterületek színvonalára emelje, hozzájuk közelítse, a korábbiaknál maradéktalanabbul integrálja az elmaradott gazdasági régiókat és olykor anakronisztikus helyi társadalmakat.”

A történész szerint meg kell köszönnünk azt antantnak és a helyi érdekeltség? kistestvéreinek, hogy levették a magyar társadalom válláról ezt a félmillió tonnányi betonkeresztet, mert, ugye, mire mehettünk volna, mi jó sült

volna ki abból, ha a nyakunkon maradt volna Csík, Háromszék, Udvarhely és Maros-Torda vármegye a maga akkori félmilliós székely népességével. Tapsoljunk és örüljünk, hogy megszabadultunk Kárpátaljától, az ottani magyaroktól is, no meg a legh?ségesebb nemzetiségt?l, a ruténoktól, akik nemcsak Rákóczi Ferenc zászlaja alatt sorakoztak fel.

Románia nem kezdett semmit a székelyföldi régióval, a Székelyföld villamosítását csak az 1940-es területi visszacsatolás után kezdte el a magyar kormány, ami sajnos a második világháború elvesztésével abbamaradt. Tehát a korabeli magyar társadalom nem érezte ny?gnek azt, amit egyes történészek ma annak próbálnak láttatni. Igaz, Gyáni Gábor Horthy-rezsimnek nevezi az id?szakot, úgy téve, mintha nem is több párt ült volna a parlamentben, s ezután már csak fél lépést kell megtennie, hogy eljusson Andics Erzsébet Horthy-fasizmusáig.

Gyáni Gábor írását olvasva néha az az érzésem támad, mintha egy kommunista értekezlet aktái között matatnék. De miért csodálkoznék mindezen? Károlyi Mihályék és Kun Béláék sem mentek t?zbe Erdélyért, hát még a Székelyföldért.

Tanulságos és örök érvény? momentum a magyar történelemben, hogy a proletárdiktatúra vezetése már a románok szolnoki gy?zelme el?tt eldöntötte, hogy elhagyja az országot, így lényegében a Vörös Hadsereg tovább kitartott a „Tanácsköztársaság védelme” mellett, mint annak vezet?i. Ezek alapján a politikai önfeladás herkulesei mennyire komolyan gondolhatták az ellenállást? Hát a szellemi önfeladás mai muszáj-herkulesei mennyire vehetik komolyan a nemzeti ügyeket?

Az Erdélyért küzd? Székely Hadosztálynak pedig hiába volt a történelem véletlene folyamán az akkor épp Szatmárnémetiben tartózkodó Károlyi Mihályné a zászlóanyja, ha közben a polgári radikális hadügyminiszter hátba szúrni készült az Erdélyért küzd? maradék hazafias és jóérzés? magyar katonát.

Kun Béláék ugyanezt tették, csak már fegyverszuronnyal döfték hátba ?ket, ma pedig szavakkal és önfeladó gondolatokkal szúrják hátba a másodrend? állampolgárként az elcsatolt területeken él? magyarokat. Tehát ismétlem, miért csodálkoznék azon, hogy a mai szellemi utódaik is ugyanilyen léleköl? gondolatokat közvetítenek?

De térjünk vissza a történészek felel?sségére! Az, amit szakkönyvekben, szaktanulmányokban tudományos közegben megvitatnak a szakmabeliek egymás között, az a tudomány részét képezi, amibe egy laikusnak nincs beleszólása.

Viszont az, amit publicisztikákban, interjúkban és a nyilvánosság egyéb terein mondanak, már más kategóriába tartozik. Ezek üzenetek, ezek állásfoglalások, Gyáni Gábor és Egry Gábor több millió magyart megsért? mondatai egy normális társdalomban nem hangozhatnának el.

Nem lehet ilyet mondani Trianon századik évfordulóján, amikor Románia másodrend? állampolgárként kezeli az ottani magyarokat, székelyeket. Nem lehet ilyet mondani Trianon századik évfordulóján, amikor koholt vádakkal tartóztatnak le székelyeket államellenes összeesküvés vádjával. Nem lehet ilyet mondani Trianon századik évfordulójának el?estéjén, amikor nemhogy a területi, de még a kulturális autonómiáról sem lehet beszélni az Európai Unió keleti jogállamvégvárában, Romániában.

Egy magyar történész soha nem foglalhat állást a nemzetével szemben. Persze minden a narratíván múlik, de ezt a posztmodern történetírás bokszmesterének kár is lenne eszébe juttatni.

Mindazonáltal javaslom az olvasóknak, hogy készüljenek fel újabb hasonló eszmefuttatásokra is, hiszen a posztörkényi abszurditások világában még az is kiderülhet, hogy Trianonnal igazából Csonka-Magyarország járt jól, a revízió csak Horthy Mikós rendszerének politikai terméke volt, amely olyan távol állt a magyar nemzet elvárásaitól, mint Makó Jeruzsálemt?l.

Pataki Tamás

A tisztánlátás jegyében

A Trianon el?nyeit ecsetelte egy történész címmel Bácskai Balázsnak a Magyar Nemzet 2020. január 6-i számában megjelent cikkében Pósán László debreceni középkortörténész is megszólalt. Pósán itt kijelentette: „Gyáni Gábor írása (Élet és Irodalom 2019. december 19.), látszatra szakmai és objektív, ám valójában provokálni kíván, hiszen

relativizálta a történeti magyar állam megcsonkítását, s?t sok vonatkozásban annak inkább pozitív jellegét bizonygatja”.

Ez a min?sítés nemcsak sért?, hanem velejéig hamis, hiszen a Trianon „sok vonatkozásban pozitív jellegét” bizonygató írásnak egyetlen, de nem az egyedüli állítását pécézte ki Pósán; mintha nem is olvasta volna a teljes szöveget.

Cikkem félrevezet? bemutatását korrigálandó fel kell idéznem, hogy mir?l szól valójában a Trianon – a veszteség természete cím? esszé. Trianonnal létrejött a teljes magyar nemzetállami szuverenitás, amely a dualizmus közjogi ellenzékének régi, de mindvégig teljesíthetetlen vágya volt. Ennek ugyanakkor a súlyos területi és népességbeli megkisebbedés az ára.

Trianon gazdasági és társadalmi következményei azonban nem írhatók le mennyiségi paraméterekkel: egy kisebb gazdaság, egy kisebb társadalom nem feltétlenül rosszabb, mint egy nagyobb. Trianon tárgyi veszteségei közül külön is foglalkoztam ezzel, megállapítva, hogy a ma érvényes gazdaság-, társadalom- és településtörténeti ismereteink szerint az ország legelmaradottabb, a legkevésbé integrált részei is elkerültek az önkényes nagyhatalmi döntés jóvoltából.

Olyan térségek ezek, amelyek a dualizmus vége felé is már különösen aggasztó helyzetükkel váltak ismertté. Erre a bizonyított tényre utaltam úgy, mint olyan ballasztra, amely szintén a veszteségrovatot gyarapította. Viszont: korántsem ez a helyzet a tárgyi veszteségek azon másik fajtájával kapcsolatban, amely a virulens vidéki városhálózat és vele együtt a vidéki polgári középosztály és nagyipari munkásság elcsatolásával sújtotta az országot.

Következésképpen a „tagadhatatlanul fájdalmas veszteség tudatában” (kurziválás az eredetiben) is ajánlatos gondosan mérlegelni, hogy mit vesztettünk, mert csak annak szelektív felmérése garantálja a történészi tárgyszer?séget. A trianoni veszteség azonban, amely „mint igazi balsors idézte el? és képezi mindmáig Trianon traumadrámáját” – ahogy írtam, ennél is jóval több.

A Trianon-tudat létrejöttét firtatva arra jutottam vitatott esszémben, hogy az természetes módon következik egyrészt a nacionalizmusból, másrészt a Trianonnal bekövetkezett jöv? teljes váratlanságából, a vele kapcsolatos lelki felkészületlenségb?l. A nemzetállamok olyan területi hatalmi képz?dmények, amelyek kivételes jelent?séget tulajdonítanak az államhatároknak, azokat szinte a szentség aurájával vonják be; korábban ez nem így volt a történelemben. Akár a legapróbb határváltozások is mélyen sértik a nemzeti önérzetet.

A dualizmus kori magyar nemzetállam-építés kétségtelen sikerei dacára sem sikerült feltétlen állampolgári lojalitásra bírni a nemzetiségek nagy részét; igaz, ez ott sem járt igazán átüt? sikerrel, vagyis a Monarchia másik felében, ahol pedig helyenként és id?vel nemzetiségi autonómiák létesültek. Ennek ellenére csak az els? világháború teremtett olyan helyzetet, amely megérlelte a Monarchia felbomlását és vele a Magyar Királyság szétesését. A dolog váratlanul következett be, senki nem várta és senki nem így képzelte el a háború után majdan uralkodó állapotokat. Ez a felkészületlenség az alapja a Trianon keltette sokkhatásnak, ez a Trianon traumadráma lelki mozgatórugója.

Amit persze lehet szítani, mint tette a Horthy-kori revíziós politika, de a Trianon-tudat nem csak holmi politikai mesterkedés eredménye. A Trianon-tudat, amely „forró” történelemként él tovább, mindmáig valójában a sérült közösségi identitás megnyilatkozása. Ez a szindróma inkább a mítoszra, mint a száraz és racionális történetírói beszédre hagyatkozik, mely utóbbi oksági magyarázatok révén beszéli el Trianont, az oda vezet? úttal és összes következményeivel együtt.

Döntse el ezek után kedves olvasó, hogy cikkem tényleg „az ország megcsonkításának áldásos hatásairól” szóló úgymond „balliberális” történeti beszámoló, vagy olyan történetírói beszéd, amely, ahogy ott is fogalmaztam, „egy illúzióktól mentes nemzeti történeti önszemlélet” kidolgozásához kíván hozzájárulni a maga szerény módján.

Pósán László fideszes országgy?lési képvisel? beállít engem „abba a gyalázatos sorba”, melyet szerinte egyes valamikori MSZP-s politikusok ténykedésében, továbbá „az új SZDSZ-ként fellép? Momentumban csúcsosodott ki”. Ez a tisztán politikai beszéd méltatlan egy magát történészként is elgondoló megszólalóhoz, akinek ráadásul egyetlen épkézláb gondolata sincs, melyet írásom fent vázolt gondolatmenetével szembeszegezhetne. Pósán célja ugyanis nem több és nem is kevesebb, mint politikai t?két kovácsolni Trianon tragikus emlékéb?l.

Gyáni Gábor történész

Forrás: www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló